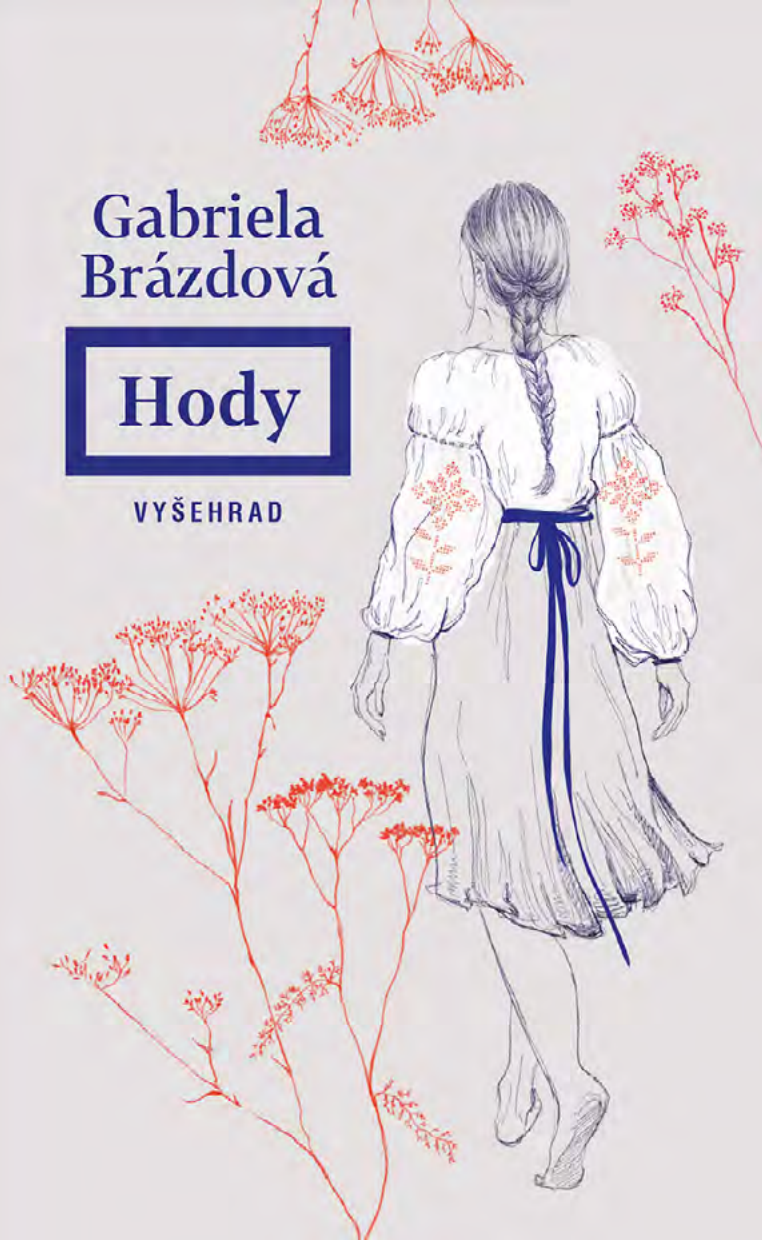

Gabriela
Brázdová

Hody

VYŠEHRAĐ

Hody

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Gabriela Brázdová
Hody – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Gabriela
Brázdová
Hody

Gabriela
Brázdová

Hody

VYŠEHRAĐ

© Gabriela Brázdová, 2025
Illustrations © Nikol Kirschnerová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-3171-9
ISBN e-knihy 978-80-267-3172-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-3181-8 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-3182-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

*Včera sem byl u muziky, u muziky celý den,
nikde sem tam svoju milú, nikde sem tam neviděl.*

*Ona stála uplakaná, uplakaná u dveří,
zeptej se jí, kamaráde, zeptej se jí, co je jí.*

*Ona ti to, kamaráde, ona ti to nepoví,
připravils ji včera večer o věneček zelený.*

*Nepřipravil, není pravda, připravila se sama,
chytila mě za ručičku, odvedla mě do sena.*

*To nebylo žádné seno, byla to jen otava
a tam jsme se milovali od večera do rána.*

(Včera sem byl u muziky)

Dobrú noc,
má milá

Florentina dýchá mělce a rychle, když doběhnete k rybníku. Je světlá noc, měsíc se rozlil po nebi a září jasněji než slunce za dne, obalil vás do stříbrné krus-ty. Flora se zdá být utkaná z luny. Lekneš se, jestli je skutečná. *Co když je to jen chiméra?* prolétne ti hlavou, ale v pravé dlani cítíš její měkké sálající prsty, které tě ujistí o skutečnosti tohoto okamžiku.

mlčky hledíte na ztichlou vodní hladinu. Pohla-
díš ji palcem po hřbetu ruky. Uplyne jen pár vteřin,
nádech a výdech, než se k tobě obrátí čelem, prohlíží
si každý záhyb tvé tváře. Její pátravý pohled je plný
noci a tebe. Spatříš se jejíma očima. Všechn skrytý
a potlačený smutek ve tvém srdci spojený s hledáním
a čekáním se vzedme jako příliv a udeří tě do hrudi.
Tvoje duše se zachvěje, jako by ji tělo příliš svazovalo.
Jako by chtěla vylétnout z nitra ven. Ztěžka zalapáš
po dechu, nasaješ do plic srpnový vzduch.

Flora se plaše usměje. Přitáhne si tvou ruku k obli-
čeji a upírá na tebe obrovské oči. Přivře je, jakmile se jí
dotkneš. Ty se v tu chvíli sám sobě ztratíš. Je jen ona.

Hebká a krásná. Pohladiš ji po tváři, obkroužíš drobné ucho, něžně se dotkneš jejího lalůčku, nakonec sjedeš ke rtům a dál přes krk. Zaznamenáš její zrychlený tep. U klíčních kostí tě zastaví látka kroje, ve kterém je Florentina oblečená.

Opět na tebe pohlédne. Pravou rukou chytne tvou dlaň a vede ji k mašli, která je součástí černé saténové kordulky zdvihající se a klesající v rytmu jejího přerývaného dechu. Flora na nic nečeká, pevně obemkne tvé prsty, sevře jimi jeden konec světlé stuhy a zatáhne za něj. Pak už nechá na tobě, abys ji postupně rozšněroval. Jde to snadno, ale dáváš si na čas. Vnímáš její trpělivý pohled, se zájmem sleduje tvé počínání.

Jakmile kordulku, na které jsou stříbrnou nití vyšití motýli, rozvážeš, vypadne z ní bílý vyšíváný kapesníček, snese se k zemi. Skloníš se pro něj a zvedneš ho. Chceš se zeptat, o co jde, vidíš jej poprvé, ale Flora je rychlejší, přitiskne ti ukazováček na ústa, nechce tuhle vzácnou chvíli tříštit zbytečnými slovy utkanými z vaty. Čtvercovou krajkovou látku ti vezme z dlaně, několika hbitými pohyby ji přeloží a schová do tvé kapsy u hodových kalhot. „Nech si ho,“ šeptne a přes tvář se jí mihe úsměv nestálý jako kouř. „A pokračuj,“ pobídne tě.

Další na řadu přicházejí rukávce. Opatrně rozepínáš křehké knoflíky. Flora se nepatrně třese, má husí kůže. Postupně ji kousek po kousku, beze spěchu odhaluješ.

Dotkneš se jejích nahých prsou, palcem přejedeš k pupíku. Tohle je tvoje premiéra. Z posvátnosti té noci tě mrazí.

Její řasy se mihotají jako křídla mušek. Svlékáš z ní nehybně naškrobené rukávce. „Nejsi od nich poškrábaná?“ zeptáš se, zatímco je i s kordulkou pokládáš do trávy. Stuha se už před nějakou dobou kamsi ztratila, pravděpodobně jste ji zašlápli do země.

Zavrtí hlavou. „Je mi hezky,“ její hlas zní klidně a hřejivě.

Stojí naproti tobě do půli těla svlečená, začne si rozplétat vlasy. Nejprve rozbije drdol, potom copy. Po smetanových zádech se jí sypou světlé lokny. Sponky padají do trávy. Zatají se ti dech.

Obejdeš ji.

Florentinino tělo se už znatelně třese, když se bříšky prstů dotkneš jejích zad a přejedeš po lince páteře až k obrovské naškrobené mašli zástěry. Stačí zatáhnout, lehounký kus oděvu se rozváže a snese se k zemi, jako by nic nevážil.

Chceš pokračovat, ale nemáš jasno v tom, jak postupovat dál. Flora však ví. Jako by vycítila tvou nejistotu, natáhne za tebou ruce, útlé prsty zaklesne do tvých a obrátí se k tobě čelem. Pohledem hladově znovu přejedeš její nahá ramena, prsa a otlačené břicho, do kterého se zařezávají čtvery sukně. Vpředu, v místě, které doposud skrývala zástěra, jsou šňůrky zavázané na mašličky, nezdá se to být nic složitého, stačí jeden pohyb, a můžeš je rozvázat, stejně jako zástěru.

„Je potřeba sundat všechny najednou,“ tlumeným hlasem, jako by snad i nebe mělo uši, ti Flora dává

nápovědu a důrazně sevře tvé prsty. Nyní jsou už její dlaně chladné a netrpělivé.

„Je ti zima?“ položíš zbytečnou otázku. Jemný vánek, který ten večer povlává měsíčnou krajinou, ji lapí, odnese a zachumlá kamsi za mraky.

„Teď,“ špitne Florentina a společně zatáhnete za naškrobené ztvrdlé sukno. Jde to ztuhla, ale postupně uvolníte všechny suknice a stáhnete je dolů. Flora stojí mezi nimi uprostřed. Zpříma na tebe pohlédne. Z jejích vodových očí plných jiskřivých světlušek vyzařuje důvěra.

Napřáhneš k ní ruce a pomůžeš jí překročit kruh sukní, které zůstanou osamocené ležet na břehu rybníka. Nechává za sebou i kožené sandálky na podpatku.

Stojí proti tobě bosá, křehká jako sklo.

Hladíš ji po vlasech, tváři, rozechvělém těle. Vzdychne.

Už nemůžeš čekat. Nechceš.

Přitáhneš ji k sobě. Hladově tiskneš rty k její šíji, přejedeš po jemné kůži zuby a zlehka ji kousneš. Florentina zasténá, nohy se jí podlomí, musí se tě chytit.

Rozloučíte se chvíli předtím, než začnou ptáci otevírat zobáky a hlasitě vítat nový den. Chvíli předtím, než přijde rozbřesk a celá obloha zbělá. Chvíli předtím, než se dědina začne probouzet.

Flora se nedbale oblékne do kroje, navlhkých rukávů a těžkých sukní. Pomáháš jí je utáhnout, aby